

Fişi Çekilmiş Hayatlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Mart 2020

Menevişlenen iklimde saklı çığlıklarım...

Çıldırın ve çıldırtan isyanlardan ibaret adeta
Titri şehrin
Hani kazasını kıldığım namazın ilk sözcüğünde
Saklı dualarım
Asla eremeyeceğim bir rivayet
Asla da dokunamayacağım bulutun tek bir zerresi
Bile olmaya hakkım olmadığı
Hakkaniyetin de çağladığı bir istikamet
Temelden çürük her varlık
Kaskatı vicdanların çekili perdesi
Oysaki ne oyunlar oynanırdı gerisinde
Elbet sadece Yaratanın şahit olduğu...

Bir reverans,
Aşka hükmeden şiirlerden çaldığım
Her hecede saklı nefesim
Hevesim de tutuklu kaldı
Görmeyi unuttuğum düşlerinde
Feri sönen yangının bir kıvılcımı olmaya delalet
Şunca fevri cümle
Bir batında doğan güneş ve ay gibi
Çapkınca gülümseyen şehrin vedası mı yoksa?

Terk edilmişliğin sokaklarında cirit atan
Ölüm meleğinin varsa yoksa suali
Çalmadan kapısını hane halkının
Meşru bir yenilgi
Basireti bağlanan her mutlu cümle
Çatık kaşlı olsa da öznenin özlemi
Gizemin tininde veryansın
Gök menşeli hayallerimden
Uzanıp da dokunduğum bir mizansen
Elbet asla ait olmadığım bir zümre

Adı mutluluğun ve insanlığın bekası.

Bir šiire güdümlüyüm yine bu gece:
Fişi çekilmiş hayatlarda volta atan,
Bakışların da çetelesini tutuyorum günbegün
Serildiğim iklimde kuyruk acısı belki de
Şunca uzayan kuyrukta
İnsanlar harcarken olmayan paralarını
Bir o kadar harcanmış ömrün de bakiyesinde
Kuruşu kuruşuna günahların
Cevap vermediği,
İşlemedikleri sevabın da hükmünde saklı
Her gizli özne.

Öykündükleri bir yarın da kalmadı akabinde
Ve mazinin tutuşan yarası
Aşka delalet zamanda unuttukları gibi sevmeyi
Taptıkları nefsin de infilak ettiği
Dünya ahvali
Ve peyda olan meçhul sondan
Kaçıramadıkları bakışları ile
Tutsaklığında kaygının ve korkunun
Pekişen bir hasret
En çok da yarım kalan hikâyelerin
Addedilen ölü kahramanları
Nasıl ki firar edecekler bedenlerinden.

Ve son çare
Ölümün fermanı geçer ya da geçmez onaydan
Diledikleri kadar da diş bilesinler hani
Bir ömür esiri oldukları nefislerine
Vermeden son nefesi
Son bir tebessüm dilenip de göğün teninden;
Damlayan rahmete nasıl da muhtaç şunca kelam
Dökülen yürekten hece hece
Mağlubiyetin de frekansı
Elbet takıldıkları son kare
Oysaki ölümsüzlüğü dilemişlerdi cahilce
Edimlerden uçuşan her zerre ulaşırken

Allah katında beklenmenin mahcubiyeti
Geç kalmadan fırası
Beşeri bir arzu olsa da yaşamın hatırına sarıldıkları.